

ת"פ 49845/01 - מדינת ישראל נגד מונתסר רشك

בית המשפט המחויז בירושלים

ת"פ 49845-01-14 מדינת ישראל נ' רشك
בפני כב' השופט אסתר נחליאל חייט
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ ע"ד אביעד דויק, פרקליטות מחוז ירושלים
נ' רشك ע"י ב"כ ע"ד מוחמד חלאיה
הנאשם

הכרעת דין

כתב אישום מתוקן (לאחר שהוריתי על הפרדת אישומים בהחלטה מיום 28.4.14) הוגש נגד הנאשם ובו מייחסת לו המאשימה ביצוע עבירות של הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1)(ב) לחוק הכניסה לישראל, חובת חגירה של חגורת בטיחות לפי תקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה, הסעת נוסעים מעלה המותר לפי תקנה 84(א) לתקנות התעבורה; סיכון חי' אנשים מمزيد בתנועה לחבורה לפי סעיף 2(2)(ז) ו-332(5) לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ותקיפת שוטר בנסיבות חמימות- עבירה לפי סעיף 1(1) לחוק העונשין.

.1

ביום 21.1.14 בשעות הבוקר המוקדמות (06.45 או בסמוך לכך) נהג הנאשם ברכב פורד בכביש ירושלים תל אביב כשהוא מסיע ברכבו 23/Shווים בלתי חוקיים (להלן: "**שב' חיים**") שישבו בחלק האחורי של הרכב על רצפת הרכב כשאים חגורים בחגורת בטיחות. השב' חיים שילמו עבור הכניסה לישראל לאדם אחר והנאשם היה אמור לקבל שכוו עבור ההסעה מהאדם الآخر.

הנאשם נסע מאיזור א-זעים לכיוון מרכז הארץ. לפי הנטען בכתב האישום שוטרים שהבחינו ברכב הנושא החלו לנסוע אחריו כי חשדו שברכב נוסעים שב' חיים. בשלב כלשהו של הנסעה כרזו השוטרים במערכת הcrize של הנידת לנאשם ובקשו ממנו לעזר או הנאשם האיז את רכבו ונסע במהירות ממטרה לבסוף מהשוטרים, כך נסע הנאשם תוך שהוא עובר מנתיב נתיב וגורם לכלי רכב אחרים לסתות ממסלולים ולבלום בLIMITA פטע, והכל תוך שהשוטרים ממשיכים לכרזיו לעזר.

בשלב כלשהו הצלicho השוטרים להגיע במקביל לרכב בו נהג הנאשם ובתגובה הסייעו הנאשם את הרכב לכיוון הנידת בכונה לפגוע בה ולגרום לשוטר שניג ברכב לאבד את השליטה, אך השוטר הצליח להסייע את הנידת לשולדים ולמנוע את הפגיעה, אף הצליח לחסום את הרכב באמצעות הנידת. השוטרים ירדו לעזר את הנאשם ובعود אחד השוטרים הולך לעבר הרכב בו נהג הנאשם התקדם רכב הנאשם לכיוון השוטר. השוטר פתח את דלת הנהג והנאשם נתן לשוטר מכת מרפק והחל לנסות למטה לו אגרופים ובעיטות כדי למנוע את מעצרו והמשיך להתנגד לטענה ששהוטר הצליח להורידו לכביש. בגין מעשים אלה מייחסת המאשימה לנאשם את העבירות שפורטו לעיל.

תשובה הנאשם לכתב האישום

עמוד 1

.3. בתשובהו לכתב האישום בדיון מיום 4.5.14 הודה הנאשם כי נаг ברכב הפורד והסיע 23 שב"חיהם כהם יושבים על רצפת הרכב ואינם חגורים בחגורות בטיחות (כאמור בסעיפים 1, 2 לכתב האישום), כי הודה כי הסיע את השב"חים לבקשת אדם אחר אך כפר כי אלה שילמו לאחר כסף עבור הכנסתה לשראל וכן כפר כי היה אמור לקבל כסף בגין ההסעה, כמו כן כפר בעובדות כתוב האישום (סעיפים 5-10) וטען כי המשיך לנסוע "באופן רגיל" וכי הוא "לא שם לב לשוטרים עד שהם עקפו אותו בצדורה אלכסונית וכמעט גרמו לתאונת" (עמ' 7 לפרוטוקול) ועוד ציין כי הוא הותקף על ידי השוטרים ונחבל, וטען כי לא תקף מי מהשוטרים.

הנאים הודה בסעיף 11 לכתב האישום, קרי, בהסתעת השב"חים כשהם אינם חגורים בחגורות בטיחות וכי מסטר הנושאים עולה על המותר.

הנאים כפר באירוע המתואר בכתב האישום ובעובדות המקיימות את העבירות המוחוסות לו כמפורט בסעיפים 12, 13 לכתב האישום.

יאמר כי במהלך דיון ההוכחות הסכים הנאשם לעובדה שבכתב האישום שהוא אמור לקבל שכר מבעל הרכב ("מוחמד") עבור ההסעה, קרי, כי מבחןתו הייתה ההסעה בשכר, אם כי לא קיבל את השכר בפועל. יאמר עוד כי אין כל עבירה המוחוסת לנאים בגין התשלום עבור ההסעה, וכי הודהה בכך שהיא אמורה לקבל תגמול עבור ההסעה היא למעשה הודהה בנסיבות המתוארות בכתב האישום ככל שהן מתיחסות להסעה (ראו עמ' 111 לפרוטוקול ש' 6-7).

המחלוקה

.4. לאור תשובהו של הנאשם, קרי, הודהו בעובדות כתב האישום המקיימות את סעיפי העבירות הסעה שלא בדיון, חובת חירות חגורת בטיחות והסתעט נסעים מעלה המותר נותרה המחלוקת בין הצדדים, בשאלת ביצוע העבירה של סיכון חי' אנשים בمزيد בנטיב תחבורה ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

.5. לאור האמור - ומאחר שאין חולק כי ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות בהן הודה - ATIICHIS להלן **אך ורק לעבירות שבמחלוקה** - קרי, לעבירות של סיכון חי' אנשים במידה (332(2) ו-(5) לחוק העונשין) ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (סעיף 274(1) לחוק העונשין).

ניתן לסכם את המחלוקת בין הצדדים בשאלת האם הוכחו היסודות העובדתיים הרלבנטיים עליהם ניתן לבסס את עבירת סיכון חי' אנשים בمزيد בנטיב תחבורה ותקיפת שוטר בנסיבות מחmirות, וככל שיוכח היסוד העובדתי תבחן שאלת קיומם היסוד הנפשי בנסיבותו מתחילה האירוע המתואר בכתב האישום.

הריאות שהובאו

.6. ראיות מצומצמות הביאה **המationshipה** בתיק זה; לטענת המationshipה לא ניתן היה בזמן את מי מהשב"חים בהיותם תושבי שטחים ו בשל הקושי לאיתורם. משכן הסתפקה המationshipה בעודותם של שני שוטרי הסיוו של תחנת הראל שפלו באירוע נשוא כתב האישום, רס"ר אברהם בן דוד והשוטר בנימין בראשי, ואלה בלבד.

כן הגישה המationshipה, בהסכמה הסגנור את הودעתו הנאים שנגבתה על-ידי רס"מ פרג ביום 21.1.14 ת/1; ותמונה של הרכב בו נאג הנאים ותמונה המתארות את פנים הרכב ואת השב"חים - 2/ (תמונות שצולמו לאחר האירוע- עמ' 113).

לצין כי בוגדר ההודעה ת/1 נכלל עימות בין אחד השב"חים שהובא למקום החקירה לבין הנאשם, ואולם אותו שב"ח לא זמן לעדות, ומשכן הסכמה הצדדים להגשת ההודעה מתיחסת לדברי הנאשם ואשר לחלק המתייחס לעימות בין הנאים לשב"ח, והסכם על הצדדים כי הדברים שנאמרו בעימות אינם מהווים ראייה לאמתות תוכנם.

לצין כי בגדר ת/1 חזר הנאשם על עמדתו כי עצר ברגע שראה את הנידית, כי לא תקף את השוטר וכי דווקא השוטר הוא שתקף אותו ואף הפעיל טיזיר וכדבריו "הוא הביא לי חשמל פה, לא עשית שום דבר" (שי' 3) כן הודה כי היה אמור לקבל כסף עבור הסעת השב"ח ממוחמד (שנתן לו את העבודה להטיע את השב"חים), אך טרם קיבל את הכסף, עוד הבהיר לחולוין כי ברוח המשטרתית וגם כי נסע באופן שיש בו לסקן את הנוסעים בכביש כפי שייחס לו בכתב האישום.

מטעם ההגנה נשמעה עדות הנאשם בלבד, וכראיות מטעמו הוגשו נהלי משטרת ישראל לעירicht מרדף כדי להראות כי השוטרים שלטענתם ניהלו מרדף פועלן שלא כדין נ/1; מפה טופוגרפיה של האיזור נ/2; ו-23 דוחות עיקוב של 23 השב"חים שנראים זהים לחלוין למעט השם בראש הדו"ח, אך לרבות המქם המשמש לחתימת המעווכב שם מצוין בכל הדוחות - 'סרב לחתום'.

כמו כן במהלך הדיון הסתבר כי תמונה המתעדת דקה מהARIOע שצולמה על ידי מאן דהוא שנקלע למקום בו נעצרו הנידית והרכבת בו נdag הנאשם, הועלתה לאתר ה- youtube (וכאומר לא ידוע מי צילם אותה ומיה הולה אותה לאתר) אך הוסכם על הצדדים להגיש את התמונה לאחר שזיהו את האIROע בתמונה ואת כל הרכיב שהשתתפו בו; התמונה סומנה נ/4 כפי שהוסכם על המאשימה (עמ' 22 לסייעים).

ראיות המאשימה והעורות

7. **רס"ל בן דוד** הוא כאמור שוטר סיור בתחנת הראל; ביום האIROע נסע בכביש מס' 1 בירידה ממחלף הראל לעבר ירושלים, בהיותו בירידה הבחן ברכב מסחרי מסווג פורד לבן (להלן גם "סואנה" כפי שכינו אותו הצדדים) שחילונוטיו האחוריים אוטומים "ש��ע" מאד. התא מטען שלו כמעט בכביש" (עמ' 13) "omid אמרתי לבני (בראשי, השוטר השני - א.ג.ח) שמדובר במסיע" (שם, שי' 10, 11). בן דוד שנגן את הנידית, נסע לכיוון מחלף מוצא, עשה סיבוב פרסה "במוצא תחתיות במנהרה" (שם, שי' 32), וחזר להשתלב בתנועה בכביש 1 לכיוון תל אביב במטרה לדבוק את רכב הסואנה שהמשיך כל אותה עת בנסיעתו (בל' שידע על הנידית הנושאית בעקבותיו). לדברי בן דוד הוא שמר על קשר עין עם הרכיב וכשהגיע למחלף עין חמץ כרע לנגן הרכיב לעצור, אך הנגן לא עצר ו"התחיל לחזור לסתות מנתיב לנטייב. ימין שמאל מבלי לאותת" (עמ' 14 שי' 9, 10) "היי מלא רכבים שסטו בלמו" (שם, שי' 13), הוא לא ידע לומר את המהירות בה נסעה הסואנה אך ציין כי "עשיתי מרדף" (שם, שי' 15) וכי "נתנו דיווחים במקביל לכל הכוחות שיעשו מחסומים" (שם, שי' 15, 16); בן דוד לא רק שלא ידע לומר מה המהירות בה נסעה הנידית שבה נגן, ולא ידע לציין את מהירות הרכב הסואנה, אלא גם לא את המרחק וכן לא "כמה זמן עשית אחורי את המרדף" הוא גם "לא זוכר כמה, באיזה מרחק וכמה זה זמן לך" (שם, שי' 16, 17). לדבריו, בסופו של דבר הרכיב נעצר. בן דוד העיד שירד מהnidית לכיוון הסואנה, דפק על מכסה המנווע וצעק "עצור משטרתך" (שם, שי' 31), לדבריו הרכיב המשיך לנסוע אך לא ידע לומר אם זה "בכוונה לדרוס" (עמ' 15 שי' 1), או "לנסות להשתחל בין הרכיב לבין החומה מצד שמאל, כדי לברוח" (שם, שי' 1) בהמשך עמד מול דלת הנגן ניסה להוציא את הנאשם מן הרכיב ומאחר שזה לא שיתף פעולה "הוציאתי אותו בכוח" (שם, שי' 5), הוא התנגד גם, הביא לי מרפק אגרופים, דחף אותו לא נתן לי להוציאו אותו מרכיב. משכתי אותו בכוח על הكبש. התחלנו להתקוטט שם על הكبש הוא לא הסכים לשפט פעללה. אני ניסיתי לאזק אותו. לא הצלחת. באיזה שהוא שלב" הפעיל בן דוד טיזיר לכיוון החזה של הנאשם והנאשם נפל על הרצפה ואז השתלט על הנאשם ואזק אותו (שם, שי' 8-14). בהמשך דבריו לא זכר אם הנאשם נתן לו אגרופים "הוא הביא לי מרפק. דחף אותו. אם אני לא טועה

גם עם אגרופים" והרכב המשיך לנסוע" (עמ' 17 ש' 28-29), אך גם את דבריו אלה לא ממש זכר וצין "גם זה על פי מה שקרהתי" (שם, ש' 29). באותו זמן היה השוטר בראשי בעבר השני של הרכב (עמ' 14, ש' 24) שומר על השב"חים שהיו באותו שלא ברכחו "שהה מה שקרה בדרך כלל אם אנחנו מורידים מהם עיניים" (עמ' 15, ש' 11).

לצין כי ככל בן דוד לא זכר את האירוע ולא יכול היה לחת פתרים לגבו ואף רענן הזכור מדווח הפעולה, שלא הוגש קריאה לתיק, לא סייע רבות. בן דוד ציין כי "אני זוכר את האירוע במעורפל. זה מתעורר לי עם מלא אירועים כאלה סוג" (שם, ש' 22). בן דוד העיד כי המרדף החל לאחר מחלף ענוי חמץ, לאחר שכבר התחלת העלייה, כי "לא צברנו מהירות יותר מדי" (ש' 30), וכי "המרדף היה כמו דקוקות. וזהו" (ש' 31). כשהציג לו ב"כ המאשימה כי הנאשם העיד שכלל לא התנגד, לאחר שלא ידע שרודפים אחריו וכי שיתף פעולה מיד ברגע שהנידית הייתה במקביל אליו רק אז ראה אותה לטענתו בפעם הראשונה, השיב באורך סתום כי "זה לא היה נראה ככה. ההתנגדות שלו בכביש לא הייתה נראית ככה" (עמ' 18, ש' 17, 18); סתום ולא פרש.

מחלוקת הנגדית עולה כי הסואנה שננסעה לכיוון תל אביב התקדמה בנסיעה ולפחות זמן מעת שהnidית הגיעה לככיה בכיוון הפוך בו נסעה הסואנה, שכן הנידית הייתה צריכה להתקדם לכיוון מחלף מצוי (מכיוון מבשתת) לעבר במנהרה להשתלב חזרה לככיה ירושלים תל אביב לכיוון מערב (ת"א) כדי לבדוק את הסואנה; בן ציין כי הוא "חתר למגע" (עמ' 23, ש' 16) וכי מנסינו השב"חים הם אנשים מסוכנים שגם מבצעים עבירות פליליות, וכך היה דרכו. הוא הודיע למועד על האירוע אך אינו יודע אם השיחות מתועדות או הוקלו, מכל מקום המאשימה לא הביאה כל ראייה כי היה דיווח או כי יש תיעוד לגבי הדיווח או כי נעשה נסיון לאתר את ההקלטות הללו. בן דוד הודה כי נהלי המשטרה לעריכת מרדפים (נ/1), אינם מתיר עריכת מרדף בעבירה של הסעת שב"חים, (לכן לא יכולה לא להיות מקום לעריכת המרדף) הוא גם הודה (עמ' 26) כי סבר שמדובר במסיע שב"חים אבל שינוי את דעתו והחליט לבצע מרדף כי "כשגענו קרוב אליו ואמרנו לו לעזרו הוא התחליל כבר לא להתנגד רק כמסיע. והוא גם סיקן את עצמו ואת כל הסובבים אותו ושביל זה התחלנו את המרדף" (שם, ש' 3-5). בן דוד לא ידע להסביר מתי הודיע למפקדים שלו על קיום המרדף וגם לא זכר אם אכן דיווח למפקדים בזמן אמיתי ביצוע המרדף כמתחייב מנהלי המשטרה אך שינוי את דעתו ואמר כי הוא מפקד המשמרת ולפיכך היה צריך לדוח לעצמו בלבד... (עמ' 28, ש' 1); בן דוד אישר כי המרדף לא צולם כי לא היה לו זמן להגיא לשוטר השני שיצלם, הוא לא ידע אם הוקמו מחסומים כנהוג במקורה של מרדף שמתבצע לפי הנהלים, לא זכר אם הוקמו מחסומים בככיש כדי לעצור את הרכב בהמשך הדרך כדי שעצם המרדף שהוא מבצע לא יגרום לסייע בדרכו, ולמעשה על רבות מהשאלות השיב כי כלל אינו זוכר את האירוע אלא "ממה שקרהתי. במעורפל מאוד למה יש מלא אירועים כאלה" (עמ' 33 ש' 22).

בן דוד העיד על אירוע שב"חים באופן כללי מתווך גלי נסינו לגבי אירוע שב"חים אחרים ולא דווקא על המקרה דנא (ראו למשל עמ' 36). כך התקשה בן דוד לומר את משך האירוע ובודאי את משך המרדף אבל באופן כללי ידע לומר שהמרדף ארך דקוקות (עמ' 33, ש' 24) "דקה שתים שלוש" (עמ' 38 ש' 30) ובזמן צין כ-300-400 מטר (למשל עמ' 38). בהתיחס לעומס התנועה בככיש ציין בתחלת כי היה עומס תנוצה כבד "יש סוג של פקק אבל לא פקק שעומד סטטי" (עמ' 14 ש' 2) אבל בהמשך אמר כי "יש הרבה תנוצה זה לא עומסי תנוצה" (עמ' 39) ולאחר מכן הודה כי "אני לא זכר אם היו עומסים לא עומסים מה שרשום בדוח הפעולה" (עמ' 40 ש' 19) ואולם כשהופנה לדוח הפעולה, ממנו נעדר פרט

עומס התנוועה, לא יכול היה להסביר מה היה עומס התנוועה באותו מועד (עמ' 41).

בمعנה לשאלות הסגנור לא ידע בן דוד לומר מה המהירות בה נסע הרכב שאחריו רדף, רק לומר יותר מהר מהשגרתי', אך מהי אותה 'מהירות שגרתי' (עמ' 42), לא ידע בן דוד לומר. בן דוד נאלץ להסביר כי יש קושי ממש להביע רכב סואנה ארוך ובו משא של 23 נסעים בלבד מהנעה (עמ' 42).

אשר לאופן הנעה לא ידע בן דוד ליתן פרטים, אך לא ציין כמה kali רכב עקפה הסואנה לאורך המרדף, כמה kali רכב בלמו לשיטתו, או סטו מהדרך, כתוצאה מהסואנה הנעה בידי הנאשם באופן שלטונו מהוות להם סיון, גם לא כמה רכבים הוא בעצמו עקף (עמ' 47), בן דוד הודה (עמ' 48) כי רק בפעם האחת, הראשונה והיחידה כשהיא במקביל לרכב הנאשם הוא עקף את הנאשם מצד ימין וצער אותו.

בן דוד העיד גם כי הנאשם התנגד ולכך משך אותו בעורף, כי הוא רצה לברוח, לדבריו "בעיטות אגרופים התנגד למעצער הוא ניסה לברוח" (עמ' 50 ש' 2 עד עמ' 51 ש' 2); ראייתו להציג כי בן דוד לא זכר את האירוע וצין כי הוא מעיד על פי הכתובים, ואולם הדוח שועל פיו העיד לא הוגש, ולכן כל שנורתו הם דברי העד בבית המשפט, שכאמור לא זכר את האירוע, ואמר פרטים שונים מעט לעת, ומילא לא העיד באופן קוורנטי המתישב עם התקדמות האירוע.

מהחקירה הנגדית עולה כי בעימותה היה בין בן דוד לבין הנאשם במהלך חקירת הנאשם בסמוך למעצער, (שבן דוד כלל לא זכר שהתקיים ולא יכול היה לפרט דבר בקשר אליו), לא ראה בן דוד להטיח בגיןם כי הנאשם תקף אותו, מילא לא הטיח בפניו את הבעיטות, לא את האגרופים, ודוקא היה זה הנאשם שהטיח בפניו בן דוד את העובדה שבן דוד הפעיל כלפי טיזר ללא כל סיבה ורק אז ענה לו בן דוד כי הוא הפעיל את הטיזר כי הנאשם רצה לברוח, אך כאמור כלל לא הזכיר אגרופים וביעוט שעលיהם העיד בבית המשפט הגם שכאמור כלל לא זכר את האירוע ולא את העימות, (בעמ' 51) כל שהוא לו לומר "אם זה רשום זה מה שהיה" (עמ' 53 ש' 20).

עוד התייחס בן דוד במסגרת החקירה הנגדית לדוחות העיכוב של 23 השב"חים. דוחות העיכוב (נ/3) מולאו על ידו ולטענתו בחקירה פרונטאלית של כל אחד מהשב"חים בנפרד, כשאין הם נמצאים באותו חדר. עיון ב-23 הדוחות מעלה כי הם נראים בדיקות אותן דובר, אף אחד מהשב"חים לא מסר כל תגובה ובסעיף 5 של כל אחד מהדוחות כתוב "תגובה המועלכ: אין תגובה" ובמהמשך מקום החתימה "מסרב לחתום".

לבן דוד לא הייתה כל תשובה לכך! ואומר כי 23 הדוחות של המועלכים מעוררים בהחלט תמיינות שהוא מקום להסבירם ביתר בירור והתרשםתי, כפי שהציג הסגנור לבן דוד, כי הדוחות מולאו שלא בזמן חקירת המועלכ אלא לאחר מכן, ולא בזמן אמר באופן פרונטאלי עם כל אחד מהשב"חים, שכן צירוף המקרים בהם 23 דוחות נראים בדיקות אותן דובר, כי אף אחד מהמועלכים לא אמר ولو מילה ונרשם ליד תגובתו "אין תגובה" וגם תמהה כי כל 23 השב"חים ציינו 'מסרב לחתום' הגם שלטענת בן דוד הם לא היו ייחדי, אלא הופרדו. ועל כך אשוב ואומר, אתמהה!

בהעדר אפשרות לשמעו עדות ברורה שתתאר את האירוע מנוקודת מבטו של בן דוד, מאחר שככל לאזכיר את האירוע, וכפי שסביר וצין בمعנה לבקשת הסגנור שתאר את התנוועה בכביש ואת אופן נסיעת הנאשם בפירוט השיב כדרכו: "אני מאד אשמה. מאד אשמה לענות לך על השאלות שלך בשיא הפרטיות (הכוונה לשיא הפרטיהם- א.ב.ח) צר לי מה אני עשה? אין, אני עובר מלא אירועים כאלה.

הרבה דוחות פועלה. הרבה מרדפים.. זה מה יש. מצטער אני לא זוכר" (עמ' 41 ש' 19-27) וכן לא עלה בידו לתאר בהמשך את מהירות הנסיעה ואף לא את מצב הכביש בעת האירוע, רק אמר כי אין שלילים בכיביש (עמ' 58 ש' 27) ובהעדר כל מסמך, תמונות, עדויות, העדר סמני תקיפה על גופו, כפי שאישר בעצמו ולמעשה בהעדר כל ראייה אחרת התומכת בדברי בן דוד בלבד בדבריו שלו (ועודות בראשי להלן) שאות תמציתם הבאתី לעיל, מミלא יש קושי ממש לבסס את כתוב האישום על דברי בן דוד.

.8. **השוטר בראשי** ישב בניידת ליד בן דוד והשתתף אותו במהלך האירוע, במרדף ובמעצר.

על פי עדותו נסע בניידת אחרי הרכב המדובר, כרז לנאשם לעצור ומעט שכרז "התחיל להגביר את המהירות שלו ולסתות בין נתיבים" (עמ' 63 ש' 10), לאחר מכן הצלילה הנידת להדיבוק את הרכב "אבי ביצע חסימה" (שם, ש' 25), אז ראה את בן דוד "מתקוטט עם הנגג" (שם ש' 26) ובשילוב מסוים נאבד לי קשר העין (שם, ש' 27) הוא הלהן לצד ימין של הרכב כדי לשומר שהשב"חים לא יברחו.

כמו בן דוד, גם השוטר בראשי כלל לא זכר את האירוע ולא יכול היה לציין בפני בית משפט באיזה מקום התחיל לכרכז לנאשם כדי שיעצור (עמ' 64); גם לאחר שרענוו את זכרונו, ולאחר שחזר ובקש לעיין שוב ושוב לבדוק (שלא הוגש לראיה) WHETHER תכננו לא זכר, שב וצין כי אינו זכר אלא 'בגדול' שהיה זה במלחוףabo גוש "40 מטר לפה. 40 מטר לשם" (עמ' 65 ש' 19) גם את הנטען בכתב האישום כי הסואנה סטה "מנטיב לנטיב" לא זכר וממי לא יכול היה לתת פרטים על כל רכב שהוא בסיכון בגין הסואנה, ונאלצו לסתות ממסלולם בשל אופן נהוגת הנאשם, לא ידע לומר איזה כלי רכב, כמה כלי רכב ולמעשה לא יכול היה לתת כל פרט בעניין הסכנה שייצר הנאשם באופן נהוגתו; בראשי ניסה לרענן את זכרונו וקרא בקהל את החלק הרלוונטי בהודעתו, אלא שגם אז, לא זכר את האירוע וחתה זאת ניסיה להסביר בעדותו את הכתוב הגם WHETHER תכננו לכל לא זכר, ש"מתחילת לציג בין נתיבים אני משער להמלט מאתנו" (עמ' 66, ש' 17); השוטר לא ידע לתאר מה הייתה ההתנהגות של הנאשם לפני שהתחיל לכרכז (עמ' 67, ש' 2), האם הנאשם נסע מהר, האם עבר בין נתיבים וכמה פעמים עבר ביניהם, האם מכוניות שנסעו בכביש בלמו כתוצאה מכך, כמה מכוניות, האם סטו? לאן סטו? דבר מכל אלה לא נשמר בזכרונו אף לא לאחר שרווען.

כאמור, גם בראשי לא זכר את האירוע ולא היה בידו לתאר את האירוע באופן שיאפשר לקבל פרטים בסיסיים אודות האירוע בודאי שלא ניתן לבסס על דברים אלה את האמור בכתב האישום ולא ניתן ליחס לנאשם ביצוע העבירות החמורים שייחסו לו.

בראשי תאר שראה את בן דוד 'מתקוטט' עם הנאשם (במילה - "מתקוטט" השתמש גם בן דוד בעדותו) אמר שהנאשם תקף את בן דוד וניסה לתת לו אגרופים, אך הסכים עם הסגנור שקשר העין עם בן דוד נעלם לו למספר דקות וכי בהמשך ראה את שניהם על הרצפה (עמ' 68 ש' 28- 69 ש' 6) - תיאור זה שונה מדברי בן דוד שלא ציין בשום מקום כי ה'התקוטטות' עם הנאשם גרמה לו ליפול על הרצפה ביחד עם הנאשם, גם בתמונה נ/4 לא עולה כי היה 'מאבק' אלא רואים את הנאשם על הרצפה כשמעוילו עומד שוטר, תמונה המשקפת את דבריו כי בא לכיוון בן דוד עם טיעזර לבקשת בן דוד, כי בן דוד לקח ממנו את הטיעזר ואף השתמש בו.

פרט נוסף שצין בראשי ואין לו כל אזכור בחומר הראיות, כי הוא בעצמו השתמש באלים נגד הנאשם - "כשהבאתי לו בעיטה" (עמ' 69 ש' 10).

בראשי מתאר כי נסעו אחורי הרכב במרחק 20, 30 מטר ורק בטרם עצירה הגיעו אליו במקביל וזה גם

היה נסiouן נגיעה של הרכב הנאשם בኒידת (עמ' 71 ש' 3-12), אך לא יכול היה לתאר מעבר לאמירה זו.

בחקירה נגדית- עולה שהיה מתנדב נסouף שהגיע למקום לאחר מכן (עמ' 72 ש' 19) שמו דניאל מלכה אך הוא לא הזמין ליתן עדות ולנסות לתאר את האירוע מזכרונו כדי לתמוך בעדות שני השוטרים שכאמור לא זכרו את האירוע, או למצער לתאר את מצב הכביש ואת כל הרכב שנעצרו והוא ב'סיכון' (עמ' 72-73). כך ציין בראשי, כי המרדף התנהלCDC (עמ' 73 ש' 7), כי בכביש היתה תנועת רכבים "עמוס אך לא פקוק" (עמ' 74), כי אינו יודע מה הייתה מהירות הסואנה, לא יודע אם ביום האירוע היו במקום שלדים ובכלל לא ידע לתאר את תנאי הדרך בו הגיע האירוע (עמ' 75 ש' 28), אישר כי הוא בעצמו הילך לצד ימין של הרכב כדי לשמר על השב"חים שלא יברחו, וכי בן דוד פנה לצד שמאל של הרכב הנאשם, כן אישר שלא ניתן לראות מצד ימין של הסואנה את מושב הנהג שם אירעה לכואורה התקיפה המיוחסת לנאשם (כפי שגם עולה מהתמונה 14 של ת/2), אך בהמשך שינה טumo ואמר שכן ניתן לראות אם כי לא כל הזמן שכן הוא איבד קשר עין עם בן דוד, ומספר שהלך לעזר לבן דוד אך לא זכר להגדית באיזה שלב, רק ידע לומר באופן כללי שראה את בן דוד נאבק פיסית עם הנאשם וכי שניהם היו על הרצפה (עמ' 85) (כאמור אירוע שככל לא נזכר מפי בן דוד) הוא לא זכר אם ראה סימנים על בן דוד, הוא לא זכר אם ירד לבן דם, וגם לא זכר אם בן דוד נזקק לטיפול (עמ' 86); כשנשאל אם ראה את הנאשם מנסה לנגח את הרכב הזה כי לא ראה זאת אבל **חשד** (עמ' 87) עוד לא זכר להגדית אם היה מגע עם הניידת גם לא עם כל רכב אחרים, כן הודה שהתמונה שהוצגה במהלך הדיון (ג/4) תומכת בטענות הנאשם כי העירה הייתה עדין מול אבו גוש, קרי מרחק קצר מאוד מחלף עין חמד, שם לטענת השוטרים החל המרדף שכזכור גם מקום תחילת המרדף אינה נהירה ובראשי לא יכול היה לדיק היכן בדיקת החל המרדף. לסיקום דבריו עולה כי למעשה לא ידע לומר לאורך כמה מטרים ארע המרדף (נקודת מהותית בהתחשב בכך שבשים דברי שני השוטרים עליה כי המרדף היה קצר ביותר), לא ידע לומר כמה kali רכב היו במקומות, כמה סטו מהנתיב, האם אוטם kali הרכב שאט מספרם לא ידע נאלצו לבלום, הוא גם לא יכול היה לתאר את מצב הכביש במועד האירוע, אם היו שלדים אם לאו, מה מהירות בה נסע הנאשם, מה מהירות שבה נסעה הניידת, כמה kali רכב עקפה הניידת לצורכי ה'מע' עם הנאשם 'אליו חתרו', לא היה בידיו לתאר את הנגיעה הנטענת של הסואנה בኒידת, ולמעשה חזר בו מאירוע הנגיעה, גם הוסיף כי לאלקח פרטם מאף אחד מהנהגים שלטענתו עצרו במקום עקב החסימה, כדי לא לגרום לפקקי תנועה.

בכך הסתיימה פרשת התביעה.

גורסת הנאשם והעורות

9. בעדותו חזר הנאשם על עקריו דבריו בהודעה שמסר במשטרה, על הודהתו שהסיע 23 שב"חים, על כך כי נסע הצד שמאל של הדרך, וכי בפעם הראשונה שראה את הניידת היא עקפה אותו הצד ימין והיתה במקביל אליו, ורק אז, כאמור הפעם הראשונה שראה אותה עצר מיד כשהנאמר לו לעצור, כי היה זה קצת אחרי מחלף עין חמד מול אבו גוש (מתיישב עם ג/4), כי השוטר שבא לדלת הנהג אמר לו לרדת מהרכב אך בטרם הספיק לרדת משך אותו השוטר בעורף, כן ציין כי השוטר הפעל את הטיזר ופגע בו ללא סיבה וכן כי אזק אותו. הוא הכחיש מכל וכל שהתנגד למעצר וכן הכחיש כי תקף את השוטר להפוך, טען כי השוטר נתן לו מכות והוא נפל על הרצפה (עמ' 105), (תיאור המתישב עם ג/4); הוא ציין כי תיאור 'התקיפה' מפי השוטרים כלל לא יכול היה להתרחש שכן הרכב בו נהג נעצר 'כמעט בתוך הגדר המפרידה בין נתיבי הכביש' כפי שניתן לראות בתמונה ג/4 שהוצאה כאמור במהלך הדיון. הנאשם

תאר כי הסואנה נסעה בכבdot שכנן היה עלייה משא של 24 אנשים (השב"חים והוא) כי הייתה עלייה (לאחר מחלף עין חמץ עד שנענצר) וכי נסע בין 60- 70 קמ"ש (עמ' 106) כפי שנסע כל הדרך וכל לא האיז את הרכב כי לא ראה את הנידת ולא שמע כל כריזה, עוד ציין כי בלתי אפשרי להסיט את הרכב הכבד מנתיב לנתיב קטעת השוטרים ואמר "יש לי רכב כמו טנק אם אני טיפה זו ככה הוא נופל מהכביש" (שם, ש' 17), הנאשם אמר כי בתוך הרכב 'הו דיבורם' כי 23 אנשים שנסעים מדברים ביניהם ולא שמע כל כריזה אם הייתה צאת, כן חזר על דבריו שהצטער שהסיע את השב"חים הודה כי עשה טעות, אך הכחיש את כל העובדות האחרות, הרלבנטיות לשתי העברות שבמחלוקה.

בחקירה הנגדית חזר על עקריו הדברים שכבר הובאו בת/1 ובחקירה הראשית, ולשאלה אם ידע שאין לכל השב"חים מקום השיב כי רק בדיעד ידע זאת וכי כשנכנס לרכב כלל לא הסתכל לאחר ראות כיצד השב"חים יושבים ברכב. הוא הכחיש שנסע מהר וסתטה בין הנuibים, אך ציין כי עבר נתיב כדי ובהתאם למتابק מהתנוועה שהיתה במקום; שב"כ המאשימה עמת אותו עם הטענה שמי מבין השב"חים אמר אחרת השיב כי ככל שהדברים נאמרו זה היה במטרה להשחרר מענצר, וביקש שייבאו את מי שתאר כי נהג מהר כדי 'ישנemu אותו', אך כאמור איש מהשב"חים לא התיאץ כך שכן ראייה אחרת מעבר למה שהעיד הנאשם לגבי הניגטו.

הנאשם שב ציין כי ראה לראשונה את המשטרה רק כשעצרה אותו (עמ' 123) העיד כי לא שינה את מהירות נסיעתו במהלך הדרך, כי לא החליף נתיבים מצד ימין לשמאלו וכי למשה כלל לא ניתן לעשות כך לאור מצב הרכב והמשך הכבד שעליו; לדבריו יתכן שעבר נתיב אול' פעמי אחד, בהתאם למצבי התנוועה בדרך ואולם זה לא כדי לבסוף אלא בהתאם לתנאי התנוועה בכביש, ציין עוד כי גם אם עבר נתיב, כמתבקש מהתנוועה, אף רכב לא סטה ולא בלם (עמ' 124) וכן הדגיש כי לא האיז את הרכב בשום שלב ומילא לא ברוח, וברגע שהמשטרה היתה במקביל אליו 'צעקה' לו לעצור, הוא עצר מיד; הנאשם אמר כי בגין דוד בא לכיוון הרכב שלו, נתן מכחה על מכסה המנווע "וכשפתח את הדלת אין מקום לתפוס אותו אז יצא אוטו" (עמ' 125 ש' 12); כן הסביר כי לא היה מקום פיסוי מהרכב עד ל'חומר הבטן' כפי שאכן ניתן לראות בתמונה נ/4. הנאשם תאר כי בגין דוד לקח אותו אל מאחורי הסואנה נתן לו מכות והוא נפל על הרצפה ו"שם לי אזקים מאחורי הגב ונתן לי באקדח של החשמל" (ש' 21).

מטעם ההגנה - העיד הנאשם בלבד.

דינ

המסגרת הנורמטטיבית

10. אשר לעבירה של **סיכון חי אנשים במודע בנתיב תחבורה**, קובע סעיף 332 לחוק העונשין קר:

"העשה אחת מלאה, בכוונה לפגוע בנסע נתיב תחבורה או כל תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כל תחבורה, או בכל דבר שעליים או בקשרתם, בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או כל התחבורה או בטיחותו של נסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים;

.....

(5) גורם לסייעו בטיחותו של נסע כאמור בהמנעות מעשות מעשה שחוובה עליו לעשותו".

העבירה לפי סעיף 2(2) לחוק העונשין היא **עבירת התנהגות ("בדרך שיש בה כדי לפגוע")**, בלי שנדרשת פגעה ממשית. התנהגות היא של עצם ייצירת הסיכון אוון נפקות לשאלת אם ה'סיכון' התmesh אם לאו (ו. קדמי, על הדין בפליליים, חלק שלישי, מהדורה תשס"ו, 1289).

בע"פ 217/04 **אלקורען נ' מדינת ישראל** (29.6.05), נקבע כי בעבירה של סיכון חי אנשים במידה בנתיב תחבורה יש להחיל את "כלל הצפויות". וכך נאמר בסעיף 11 לפסק הדין -

"תכליתו של האיסור בסעיף 2(2) לחוק העונשין היא להגן על חייהם ובטיחותם של נוסעים המשתמשים בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה ולהבטיח את התנוועה בדרך... אין כל הצדקה להגן על נהגים הנוהגים באופן מסוכן הופעלים ברמה של צפויות בדרגה קרובה לוודאי כי חייהם של חפים מפשע יסוכנו בכਬיש. אין לאדם חירות לנ' דרך כאוות נפשו תוך סיכון חייהם של אחרים במידה. נהייה פרועה אינה ערך הראו להיליך בחשבו על ידי הפרשן בבוואו לפרש את העבירה לפי סעיף 2(2). על כן יש לומר כי כלל הצפויות חול בעבירה לפי סעיף 2(2) לחוק העונשין, שענינה סיכון חי אנשים במידה בנתיב תחבורה".

11. אשר לעבירה של **תקipa שוטר בנסיבות מחמירות**, קובע סעיף 274 (1) לחוק העונשין כך:

"התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק ונטקימה בו אחת מלאה, דינו - מאסר עד חמיש שנים ולא פחות משלושה חודשים:

(1) התקoon להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו;"

היסוד העובדתי הצריך לקיום עבירה זו הוא הוכחת "התוקפה" כמשמעותה בסעיף 378 לחוק העונשין ("המעשה"), וכי המותקף הוא **שוטר הממלא תפקידו כחוק**, (קרי, שהתקיפה ארעה בעת שהשוטר עושה שימוש בסמכיותו כשוטר (ו. קדמי, שם, עמ' 1648)); מדובר בעבירה התנהוגית של מחשבה פלילית כשהיסוד הנפשי הנדרש הוא 'מודעת' כלפי טיב המעשה וככלפי התקיימות הנסיבות, קרי, כי המותקף הוא שוטר (ו. קדמי, שם עמ' 1652).

מושכלות יסוד הן כי "העבירה הפלילתית, כתופעה התנהוגית האסורה על פי הדין הפלילי, מורכבת משני יסודות בסיסיים: 1. היסוד הפיזי המבטא את ההתרחשות האובייקטיבית במצבות. 2. היסוד הנפשי המבטא את העמדה הסובייקטיבית של העבריין כלפי 'רכיבי' ההתרחשות" (ו. קדמי, על הדין בפליליים, חלק ראשון, מהדורה תשס"ה, עמ' 59) "היסוד הפיסי הינו אובייקטיבי במהותו וקיים אינו מותנה בקיומה של התייחסות נפשית סובייקטיבית..." (שם, עמ' 60) (וראו סעיפים 18-20 לחוק העונשין).

משקר עד שבא לבוחן את היסוד הנפשי של הנאשם בתיחס לעבירות המוחסת לו ובפרט בתיחס ל'עמדתו הסובייקטיבית כלפי רכיבי ההתרחשות' - יש תחילה לבחון האם היסודות העובדיים

הובייקטיבים של הערים המ/topics לנאים, שבהודר מתיר הצורך לבחון את היסוד הנפשי של הנאים.

הערכת הריאות

13. כפי שציינתי בדיון במהלך סיכון המאשימה, שבעתיםvr כר לאחר שקרהתי בקפדיות את הפרוטוקול עיינתי במוצגים, נתתי דעתן לגרסת השוטרים שהיעדו, הגעתו למסקנה כי היסודות העובדים של עברת סיכון חי' אנשים ביחס לבנייה תחבורתית ושל עברת תקיפת שוטר בנסיבות חמימות, שתי העבירות שיוחסו לנאים בכתב האישום ובהן לא הוודה - לא הווכחו, בודאי לא ברמת ההווכחה הנדרשת במשפט פלילי.

למעשה, אני רואה לצין, כי האירוע שתוואר בכתב האישום, וועלוי העידו השוטרים, שני העדים היחידים מטעם התביעה שעלייהם מבקשת המאשינה לבסס את האישומים - כלל לא הוכח כי התקיים באופן שבו נטען בכתב האישום ואין מתיחס עם התרשםותי ומסקנותיו.

14. גרסה המאשימה אשר לאיורע המתואר בכתב האישום הובאה על ידי שני שוטרים, שככל לא זכרו את האירוע, וגם לאחר רענון זכרו חזר ונשנה במהלך העדויות, שלא ממש צלח, העידו השוטרים עדות כללית ובעיקר על בסיס נסיענים והיכרותם עם איורע שב"ח חיים אחרים ולא רלוונטיים לכתב אישום זה, וכלשונם: "לא זוכר הרבה. מכיוון שיש לנו הרבה איורים דומים לאיורע זהה..." (עמ' 13 ש' 3); וגם מתערבב לי עם מלא איורים מאותו סוג" (עמ' 15, ש' 22 דברי בן דוד) ו"האיורע לפני חצי שנה אני לא זוכר אותו" (עמ' 67 ש' 17 דברי בראשי).

ולא רק זאת אלא שגרסתם, שלא התישבה בנקודות מהותיות זו עם זו, לא נטמכה בראיות אחרות שניתן היה במקל להבאים, ככל שאכן היי מתבצעות פעולות החקירה הנדרשות להוכחת ביצוע העבירות בסמוך לאיורע הנטען, וככל שהוא מבררים את העובדות עם מעורבים אחרים באירועו שנכחו באותו כעננת השטרים.

יאמר כי גם אם הסטיירות לא היו כה מהותיות וכי במצב ראייתי אחר לא היה מקום ליחס לסתירות אלה משקל רב, הרי בтик בו מידת הריאות היא כה מועטה ואינה תומכת בריאות אובייקטיביות ולא בעדים שהו נוכחים באירוע ומוסיף לכך את העובדה שהעדים היחידים מטעם המשימה לא זכרו את האירוע והעדיו על סמרק רענן הזכרן ו'הוסיפו' עובדות חדשות הגם שלא זכרו את האירוע, ראייתי ליחס לסתירות אלה מידת חשיבות גדולה יותר בגין מיעוט הריאות ואיוכנות הירודה.

לא הובאו כל ראיות לעצם ביצוע מרדף כמתחייב מנהלי עירית מרדף (כמפורט ב/1); לא רק שלא בוצעו הנהלים כלשונם, למצער לא הוצגו ראיות לכך, הרו' שגム לא הוצג כל מסמך בזמן אמת, כי התקיים אירוע של 'מרדף' כמשמעותו בניהלי המשטרה שהציגו, אך לא הובאה כל ראייה לגבי דיווח למועד בזמן אירוע המרדף, דיווח שבן דוד העיד כי ביצע (עמ' 14 ש' 16) ואף העיד כי היה בקשר עם המוקד (עמ' 22) אך כאמור לא הובאה כל ראייה על קיום השיחה הזאת, גם לא הובא כל מסמך/ראייה שהיא בהם לתר暮ר בטענה כי אכן היה דיווח זהה (למשל - יומן המוקד המשטרתי), גם לא הוצגה ראייה לגבי דיווח על הקמת המתחסומים שבן דוד העיד כי הורה לכוחות להקימים (עמ' 14 ש' 16); לא הובאה גם החלטה של ההודעה למועד ולא תרשותת המעדיה על ההחלטה זאת, (ה גם שהובאה שהודעות כאלה מוקלטות במועד), לא הובאו צילומים של המרדף שכן השטרים לא צלמו את המרדף (צטכו בכך דוד

אמר שלא היה לו זמן להגיד לשוטר בראשי לצלם). לא רק זאת אלא שלא הובאו כראיה תמונות המתעדות את כל הרכב שלטענת השוטרים נאלצו לסתות מנתיב נסיעתם או לפחות את חלק מכל הרכב נתען - שהרי הם אלה שלכאורה את חייהם ובתיוחותם סיכון הנאשם בנתיב התחרורה; גם לא נגבהה הودעה של מי מבין כל נהגי המכוניות בכיביש (שאינו יודעים מה מספרם) ושלגביהם נתען כי נאלצו לבلوم ולסתות מנתיב נסיעתם, אפילו תמונה של הקביש המתעדת את מצבו ואת כל הרכב 'הרבים' שנאלצו לבلوم או לסתות לא הוצאה כראיה. לחסר המהותי בראיות יש להוסיף את העובדה כי אף לא אחד מבין 23 השב"חים שהיו בתוך הסואנה הובא לעדות הגם שהיה בידם לתאר את 'הנסעה בסיכון', את הגברת המהירות נתען, את המעבר מנתיב לדברי השוטרים, את הנעשה ברכב הסואנה בעת ההמלטות הנטענת, את הילך רוחו של הנאשם בעת 'שנמלט' לטענת השוטרים וסיכון את הנושאים בדרך.

להוסיף כי הייתה מצפה שבשל החסר בעדים היה נכון לזמן את המתנדב שהגיע למקום, בדבריו השוטרים, אך המשימה לא זמינה את המתנדב לעדות, ממילא איןנו יודעים מי הוא, מתי היה במקום, האם גבה הודעות, האם מסר הודעה, וכלל לא נדע האם יש לו מידע להאריך את הנסיבות - חסר מהותי נוסף בהבאת הראיות להוכחת כתוב האישום - חסר שפועל נגד מי שנמנע מהבאת עדים וראיות בני השגה.

אומר כי לא עלה בידי המשימה להביא ראיות להוכיח את האירוע כמתואר בכתב האישום, ولكن לא הצלחתי לקבל תמונה מלאה, ונראה כי אף לא חלקיים, מהתרחשות האירוע.

ווצא איפוא, כי החלק העובדתי של העבירות, הובא על ידי שני שוטרים, שהעידו על אורוע שככל לא זכרו, או לכל היותר זכרו במעורפל, ומشكך מתעצם החסר בראיות תומכות שכאמור ניתן היה בנקול להביאם.

לא רק זאת אלא שכפי שציינתי, העדויות מפי השוטרים לא ממש השתלבו זו עם זו ולא רק שלא התרשמתי מעדויות השוטרים, שכאמור לא זכרו כלל את האירוע עליו באו להיעיד, אלא שבנסיבות שהובאו לפני סבירתי כי לפחות חלק מהדברים כלל אינם סביר ואינו מת夷שב עם ההגון ונסיוון החיים; כך לא השתכנעתי לקבל את דברי בראשי כשהheid בעניין תקיפת השוטר בן דוד זאת לאור דבריו על מקום המצאו שהוא מימין הרכב, משם לא ניתן לראות את מושב הנהג בו נתען כי התקיפה ארעה, מAMILא לא יכולתי לקבל את דבריו כי ראה את התקיפה או את 'המאבק' בדבריו בהמשך, שכן לדבריו עמד מצד ימין של הרכב כדי לשמר על הפתח הימי שלו במטרה למונע המלטות השב"חים, וגם לדבריו בשל גובה הרכב לא ניתן לראות את מושב הנהג שם ארעה לכואורה התקיפה; בראשי אמן ציין כי 'איבד את קשר העין' עם בן דוד, משמע בדקות בהן היה בן דוד מול הנאשם - הדקות בהן ארעה לכואורה התקיפה - לא היו הנאשם ובן דוד בטוחה הראייה של בראשי, גם אם טען בהמשך אחרת. הוסף לתהיות שעלו בעניין עדותם גם את השימוש שעשו שני השוטרים במילה 'התקוטט' לתיאור התקיפה, והתרשםתי כי השימוש במילה זהה - 'התקוטט' - לתיאור התקיפה היה לכל היותר תמהוה, שבעתים כששני השוטרים כלל לא זכרו את האירוע אך ידעו בבירור לומר כי הנאשם 'התקוטט' עם בן דוד. לכך יש להוסיף את התמונה נ/4 המצביעת על מקום עצירת הסואנה, כמעט בתוך גדר ההפרדה בין שני נתיבי הנסעה הנוגדים, שאינם מאפשר את התקיפה הנטענת, בשל העדר מירוח סביר לביצועה.

מנגד דוקא התרשםתי מעדות הנאשם שלא ניסה להרחק עצמו מהמקומות ומהعبירות שביצע ובהן

הודה ולא הפחית מחומרתן, ומצאתי את העדות הזאת משכנעת ומתאימה למצוב שתואר לפני.

אומר עוד כי עדויות השוטרים לא רק שלא השתלבו זו בזו בנסיבות מהותיות, אלא גם מצאתי העצמה של האירוע הנטען, כמו למשל שהשופט בראשי ציין כי ראה את הנאשם ואת בן דוד על הרצפה כתוצאה מ'המאבק' ביניהם, והוא נושא לכך עוזרת לכך וגם בן דוד עצמו כלל לא טען כי נפל על הרצפה או כי נאבק עם הנאשם והגיע לרצפה, טענה שאף אינה מתיישבת עם נ/ד. היחיד שהוא על הרצפה באירוע הוא הנאשם, שהגיע למצב זה בגלל בן דוד שהפעיל לפניו טיזר. מכאן שהתרשם מההטיור שניתן מפי השוטרים לא התישב עם הנסיבות ובהעדר תמייה לדבריהם שמדובר נאומו שלא מהזיכרון, אלא מעין בדוחות (וגם אז לא זכרו) תמייה ראייתית שניתן היה להbias, מצאתי כי תיאור השוטרים את האירוע אינו סביר בהתחשב בסוג הרכב ובמsha הכבד שנשא הרכב ובהתחשב בתנאי הדרך - השיפוצים בכביש ירושלים תל אביב, וכן בהתבסס על התמונה האקראית שצולמה על ידי מאן דהוא והועלה ל-[youtube](#).

מכאן שמסקנתו היא כי במקורה זה לא די בעדות שני השוטרים בלבד, ללא כל תמייה אחרת, כדי לבסס את הנטען בכתב האישום (אשר לשתי העברות בהן לא הודה הנאשם).

16. גם שדי אמר לעיל להבהיר כי לא השתכנעתי מעדויות השוטרים שעליון בלבד מבסיסת המאשימה את התשתית הראייתית להוכחת כתב האישום ראייתי להוסיף על המתואר בהכרעת הדיון לעיל ובחילוק בו תיארתי את ראיות הצדדים שכלו גם את התייחסות.

בהתאם לעדות השוטרים הם נסעו בנידת (אפילו לגבי סוג הנידת חלוקים שני השוטרים בעוד שבן דוד טען כי נסעו בקאייה (עמ' 21) טען الآخر כי הנידת היא רכב מסווג טויטה (עמ' 76)) לכיוון ירושלים בירידה ממוליך הראל ואז '**חישדו**' כי ברכב הנושא בתפקיד הפוך, זה שכיוונו לתל אביב מוסעים שב' חיים. הרכב היה שקוע בדבריהם, מכובד המשא, והדעתנו נתנו כי רכב הפוך (שלא היה חדש - לשיטת כל העדים) אינו מותאם להסעת 23 אנשים בתוספת נהג, וכי אין יכול לנסוע מהר כפי שacen התרשם השוטר בן דוד שלדבריו "הרכב גם לא יכול לנסוע מהר" (עמ' 13 ש' 17).

השוטרים סבו שלפניהם מתבצעת עבירה של הסעת שב' חיים (לצ"ז כי אין זו עבירה המתיירה ביצוע מרדף - ראו הנהלים לביצוע מרדף נ/ד וכן דברי בן דוד עמ' 25), קרי, המעשה שבגללו השוטרים 'חתרו למגע' (עמ' 23) עם הנאשם היה חשד לאירוע של שב' חיים, ולא חשד לביצוע העבירה של סיכון חי' אנשים בمنذן בתפקיד תחבורת, רוצה לומר כי העבירה הנטעןת נבעה למעשה, כך לטענת השוטרים, בגלל 'המרדף' שהם ביצעו.

הנסעה 'מסכנת חי' אנשים בمنذן בתפקיד תחבורת' נטען, התייחסה אפוא, לנסעה קצרה ולזמן קצר מאוד כדברי השוטרים שהחלו במרדף בסביבות מוליך עין חמד (לא ברור אם לאחר המוליך או לפניו 40 מטר לפחות. 40 מטר לשם" (עמ' 65 ש' 19)) מרדף שהסתפים במהרה 300-400 מטר (עמ' 38) ואורך "דקה. שתיים. שלוש" (עמ' 38 ש' 30), כשהנידת הגיעה למקום במקביל לנאים, עדין מול אבו גוש.

להדגיש כי כמעט דברי שני השוטרים, שכאמור כלל לא זכרו את האירוע, אין ראיות בתיק לקיומו של מרדף (בהעדר כל מסמן או הودעה של מאן דהוא שקיבל דיווח על קיום המרדף ממשחיב מהנהלים אך וכך כבר

התיחסתי לעיל).

לא ברור מתי החלו השוטרים לכוז, לדבריהם, במהלך המרדף הקצר שהתנהל (לטענת השוטרים) למרחוק לא רב ממלחף עין חמץ (מלחף ابو גוש) והסתיים במהלך העלייה מול ابو גוש שם נעצר הרכב, (כך נראה מ/4); אף השוטרים לא האירו את עיני בנושא, ובודאי שאין ראיות לגבי בריחת הנאשם מהשוטרים, ויאמר כי השוטרים בעצם ציינו כי רק "חודה" שהוא בורה.

השתכנעתי מדברי הנאשם כי בפעם הראשונה שראה את הנידת היא הייתה במקביל אליו והוא מיד עצר את הרכב, דברים המשתלבים עם חומר הראיות.

לא מצאתי כל ראייה בתיק להאצת הרכב על ידי הנאשם, אף השוטרים לא ציינו זאת, וממילא הטענה לא סבירה לאור העליות של הרி ירושלים, שם נתען שאירע המרדף הקצר, ולאחר המשא הכבד שנשא הרכב, ואף השוטרים לא העידו לגבי האצת הרכב, להפוך, ציינו כי הרכב אינו יכול להאיץ מחמת היותו רכב כבד.

17. לא השתכנעתי מגרסת השוטרים שכאמור לא זכרו את האירוע, ואולם עדותם 'התפתחה' במהלך מתן העדות, כך גם שתשובתם העיקרית שזרה ונשנה בעודותם הייתה "לא זוכר" תשובה שהתייחסה לרובות מהשאלות ולמשל היתה זו התשובה לשאלת מה היה הנסיבות, מאייזה שלב תחילה השוטרים לכוז (עמ' 63, 64); לא זוכר גם היתה התשובה לשאלת האם הנאשם סטה הנאם בין הנטיבים, ואם כן מתי (עמ' 66); לא יודע' היתה התשובה לשאלת כיצד נהג הנאם עובר למרדף (עמ' 67); לא זוכר היה התשובה לבקשה לתאר את הדרך ואת מצב הכביש (עמ' 75); ובકרצה התשובה השגורה היה "אני לא זוכר. צר לי אני לא זוכר מה היה שם" (עמ' 53) והיא למעשה הסיכון העיקרי של עדות השוטרים.

לעומת הuder זכרון מהאירוע 'ידע' בראשי לתאר כי ראה את המאבק בין בן דוד לנאם שהסתיים לדבריו כששנים על הרצפה; הוא גם הוסיף ותאר 'עובדיה' חדשה נוספת - כי גם הוא בעת בנאים. נראה כי תיאור זה שמסר בראשי אינו توأم את דברי בן דוד המותקף, וכאמור ולא רק שאינו מתישב עם הדברים אלא שבראשי נמצא פרט חדש נוסף - של הביעיטה שהוא נתן לנאים. כלל לא השתכנעתי כי מקום עמידתו של בראשי, אותו לא יכול היה לתאר במדויק, כמו פרטים אחרים שלא ידע לתאר, ניתן היה לראות את 'המאבק' שתואר. התרשםתי כי 'המאבק' נולד לצורך אחר למשל, כסיבה לשימוש בטיזיר שכואורה לא מצאתי סיבה לשימוש בו; במסגרת ת/1 - הودעת הנאם פתח הנאם את ההודעה בדברים אלה כشنאל "מה תגובתך?" (להקראת החשדות - א.ג.ח) עונה: "לא נגעתי בשוטרים. שהוא אמר לי לעמוד עמדתי והוא הביא לי חשמל פה, לא עשית שום דבר" (ש' 3, 4 לת/1), ואולם התרשםתי כי העצמת 'המאבק' שתואר בראשי הוא תשובה לשינה לשימוש בטיזיר ויאמר כי זו התרשומות בלבד ולא קביעת ממצא שכן לא הובאו לעניין זה ראיות.

עקרו של דבר לא יכולתי להתחקות אחרי המצב העובדתי האמתי מעדות השוטרים ולא יכולתי לסמן על דבריהם שלא התיישבו עם השכל הישר וניסוון החיים, לא כל שכן עם חומר הראיות בתיק, ובעיקר זה החסר בתיק. התרשםתי, כאמור, שבעודותם יש למעשה נסיוון לתת הסבר להתנהלותם, אם זה ביצוע מרדף בגין ננהלים, אם אכן היה מרדף ולא השתכנעתי שכך היה, ואם זה שימוש בטיזיר שאין בתיק זה כל ראיות כי היה מקום להשתמש בו.

מנגד דוקא גרסת הנאשם הייתה מאמין בעניין, היא הייתה קונסיסטנטית בנסיבות העקריות שלה למן מסירת ההודעה ת/1 ועד מתן העדות. הוא לא הרחיק עצמו מביצוע העבירות בהן הודה והשיב בצורה עניינית לכל שאלה. אני קיבלת את דבריו המתישבים עם עדות השוטרים כי לראשונה היו במקביל לרכיב שנפג בעת הורו לו לעצור והוא עצר מיד וכי ככל לא היה מודיע לקיים המרדף. גם טענתו כי לא היכה את השוטר מקבלת תמייה מאחד השב"חים שהוכנס באמצעות הוודעתו; אמנם הוסכם על הצדדים כי דבריו אינם מהווים ראייה לתוכנם מאחר שלא הובא לעדות, עם זאת יש בהם כדי ליתן מימד נוסף התומך בגרסת הנאשם שלא תקף את השוטר. השב"ח נשאל מספר פעמים בנסיבות שונות לגבי התקיפה של השוטר - אך הוא היה איתן בדעתו שלא ראה אותו תקף (ת/1).

אני מקבלת את דברי הנאשם כי לא נהג באופן הנטען לא רק בגלל שדבריו היו אמינים בעניין אלא שהם גם מתישבים עם הניסיות, הרכוב, המשא הכבד שהסייע באותו יום, הקביש המצוי בשיפוצים, העלייה ממוליך עין חמץ לכיוון טלז סטן, וגם עם דברי השוטרים שהסבירו בעודותם כי רכב זהה אינו יכול להאייז.

ההכרעה

כפי שצייתי לעיל, העובדות המתוארות בכתב האישום, בכל הקשור לשתי העבירות שבנה לא הודה הנאשם, לא הוכחו ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי, ולא רק שלא יכולתי לסמן על עדותם של השוטרים שלמעשה לא זכוו את האירוע ולא השתכנעתי מתחשובותיהם, הרי גם הדברים שכן אמרו לא נתמכו בראיות שהיה בידי המשימה להביא והוא בהם לבסס את דבריו השוטרים, או למצער היה בהם לתאר את האירוע הנטען, כך נעדרו עדים מהותיים שהשתתפו באירוע (השב"חים, או מי מהם, נהגי כל' הרכיב שלפענת השוטרים בלמו /או נאלצו לסתות ולמעשה הם שהיו חשופים לסיכון שהעמיד אותם הנאשם לטענת המשימה, המתנדב דניאל מלכה שהגיע למקום ומעט פרטיהם עליו קבלנו רק בחקירה הנגידית של השוטר בראשי (עמ' 72, 73)). ולא רק עדים מהותיים נעדרו ממתן העדות אלא גם מסמכים מהותיים שהיה בהם לתמוך את טענות השוטרים לא נכללו בין מוצגי המשימה, הגם שלכאורה מצוים בידייה- אם אכן בדברי בן דוד היה מרדף עליו דיווח, כך למשל הקלטות מהדיוח למועד, מסמכים לגבי הדיווח, רישומים על המרדף, יומן המוקד, מסמך המתעד את הדרישת להקמת מחסומים עם תחילת המרדף כנטען.

כל אלה חסרים - וחסرونם מהותי לאור החולשה ממשית בהציג תשתיית המתוארת את העובדות בכתב האישום.

הלכה פסוכה היא, שהימנעות מהביא ראייה מצויה ורלוונטיות מובילה למסקנה, שאליו הובאה הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה, ועל כן ההימנעות בענייננו מדגישה ביותר שאת את החולשה שבראיות התביעה ופועלת לטובת הנאשם.

בהעדר ראיות מספיקות להוכחת היסודות העובדיתיים של שתי העבירות, שכן לא יכולתי להסתפק בעדויות השוטרים אני קובעת כי לא הוכחו היסודות העובדיתיים של שתי העבירות וממילא אין לדבר על היסוד הנוסף הצריך הוכחה לצורך הוכחת המעשים הפליליים האסורים - הוא היסוד הנפשי של הנאשם, שכן למשל את היסוד הנפשי הנדרש לעניין סעיף 332 (2) המחייב בוחינת הנסיבות ניתן לעשות רק על בסיס היסוד העובדתיי ככל שהוא ורק לאחר שההתثبتה העובדיות יסודות העבירה הוכחו על כל

רכיביהם. להבהיר הדברים ראוי להביא את האמור בע"פ 217/04 **אלקורען** הנ"ל בו אומר בית המשפט בסעיף 13 של פסק הדין:

"**עבירות העוסקות בנהיגה בדרכם נמהרת או רשלנית (כדוגמת סעיף 338 לחוק העונשין) מטפלות בנהוג הסביר, הממוצע, שבשל נסיבות שונות מבצע עבירה בזמן נהיגה. עבירה לפי סעיף 332(2) לעומת זאת, מטפלת בנהוג שאינו "תמים". היא מתמקדת בנהוג שידע על הפסול בהתנהגותו, ולמרות כך ל乾坤 סיכון בזודען לפגיעה באנשים חפים מפשע, אשר צפויים להינזק כתוצאה מנהיגתו הפרועה.**"

ברור כי בעניינו, שלא הוכחו היסודות העובדיתיים של העבירה, קרי, האם הנאשם נהוג 'נהיגה פרועה' שסינכה חי אנשים וכלל לא הוכח האירוע כפי שמתואר בכתב האישום, ממילא לא ניתן לבחון את התנהגות הנאשם ואת היסוד הנפשי בהתאם, ומשכך מתייתרת בחינת עניין זה.

סיכום

17. אני מזכה את הנאשם מביצוע העבירות:
סיכון חי אנשים מזיד בנסיבות תחרובה - עבירה לפי סעיף 332(2) ו-332(5) לחוק העונשין;
תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין.
אני מרשים את הנאשם על פי הودאותו בעבירות:
הסעה שלא כדין לפי סעיף 12(א)(ג)(ב) לחוק הכנסת לישראל, התשי"ב-1952;
חוות חירה של חגורת בטיחות לפי תקנה 38(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961;
הסעת נוסעים מעל המותר לפי תקנה 84(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

הערה: תמצית הכרעת הדין והחלטתי האופרטיבית בסיפה להכרעת הדין ניתנה במעמד הנאשם וב"כ הצדדים. הכרעת הדין עצמה על נימוקיה נחתמת רק היום בשל פגם בקובץ ה-word שלא אפשר 'פתחתו' ותוקן רק הבוקר.

הכרעת הדין נחתמת היום, ג' כסלו תשע"ה, 25 נובמבר 2014.